Պարույր Սևակ

Բարով տեսանք

Նելլիին, ծննդյան օրվա առթիվ

Ինձնից հեռու էր նա՞:

Ինձնից հեռու էր նա՛,

Ում ես հազա՞ր անգամ անվանել եմ կյանքում. «իմ մոտիկը»:

Նա՛,

Ով բոլորովին անծանոթ էր նաև,

Կարծես կարոտ էր սոսկ,

Լոկ ցնորք էր:

Եվ ամե՞ն ինչ կարծես հետը բողոքում էր...

Կարծես լեռներն անգամ շուռ-մուռ էին գալիս՝ իրենց ստվերներով,

Ինչպես ամեն գիշեր կողքից-կողք է շրջվում մեզնից ամեն մեկը,

Երբ քունն անհանգիստ է ու երազն է խառնակ:

(Թվում է, թե հիմա է՛լ չպիտի լինի ո՞չ մի ստվեր).

Պիտի լինի լոկ շո՛ղ,

Եվ շառավի՛ղ լինի,

Շառա՛յլ լինի,

Լինի երազներով խորանարդված խոր քուն,

Որովհետև...

Հիմա ես ասում եմ սիրով.

-Բարո՛վ տեսանք իրար,

Հազա՞ր բարով:

Բողոքում էր նաև,
Բողոքում էր նույնպես,
Բողոքում էր նույնիսկ... հորիզոնը՝
Իր մենությա՛ն համար,
Մենակությա՛ն համար,
Միայնությա՛ն.
Այնտեղ ժամադրվում ու հանդիպում էին երկիրն ու երկինքը,
Միա՛յն ու լոկ նրանք, ուրիշ ո՛չ մի հոգի:
(Է՛լ մենակ չեն նրանք.
Հանդիպել ենք և մե՛նք՝
Մեր հանդիպմամբ կծկած մեզ բաժանող անծիր հորիզոնը):
-Բարով տեսանք իրար,
Հազա՛ր բարով:
Մթնած երկնքի մեջ, իրիկնացող օդում,
Ինչ-որ անտես ձեռքով ինչ-որ անտես բան են զոդում:
Զրգողությամբ հիվանդ սև ամպերը
Ապաքինվում կրկին ու լալիս են ուրախ,
Եվ անձրևը հիմա թթխմորվում,
Ուռչում-ուռճանում է պղպըջոցով:
(Թող խմորվի նաև երջանկությունը մեր
Ու դառնա հաց օրվա, ձրի նպա՛ստ՝
Իրար փնտրողների,
Բայց չգտնողների,
Միջահատված-զատված խեղճ սիրազույգերի
Ու սիրազուրկերի ափի վրա):
-Բարո՛վ տեսանք իրար,
Հազա՛ր բարով:
Երեքշաբթին, վախո՛վ, վիզն է քորում՝
Կամենալով խոսել օրենք-իրավունքից:
Բայց կիրակին, հեռվի՛ց, բիբում նրան,

Բայց կիրակին նրան սաստում է խեթ.
(Թող մե՛կ շաբաթվա մեջ զո՛ւյգ կիրակի լինի)...
-Բարո՛վ տեսանք իրար,
Հազա՛ր բարով:

21.II.1964թ.
Երևան